

הקוקייה

אניה שמידט

בימים העתיקים לא היו קוקיות רבות. למען האמת היו רק שתיים, קוקייה-אמא וקוקייה-אבא. כבר הבנתם שאלה היו הקוקיות הראשונות בעולם והן רצו, כמו הציפורים האחרות, לקיים חיים ולבנות קן. וכמובן רצו גם להוליד ולגדל אפרוחים. ולכן הן פנו לציפורים אחרות שכבר התחילו לבנות להן קנים, והתחילו לשאול: "מה אתן עושות?" "אינכן רואות. אנו בונות קן." ובאמת, הסבכי כבר בנתה קן שלה בין השיחים, והנחליאלי, הקיכלי והירגזי

התעופפו בכל הכיוונים עם קשיות, ענפים, אזוב ובנו להן קנים. "איך אתן עושות זה?" שאלה קוקייה-אמא "גם אני רוצה. הרי לא אוכל להטיל ביצים על האדמה." "אז תנסי" אמרה לה נחליאלי-אמא "תתחילי כאן על העץ, ושבעלך יאסוף זרדים וקשיות ותבנו לכם קן כמו אצל כולנו." "ואולי אתן תעזרו לנו קצת?" שאלה קוקייה-אמא. "לא, לא" קראו כולן ביחד "בנו אותו בעצמכן, רק תראו איך אנו עושות זאת." ואז קוקייה-אמא וקוקייה-אבא התחילו לאסוף ענפים, חתיכות אזוב וקש וכל שנראה להן שמתאים לבניית קן בין ענפי עץ גדול.

ביצה. ועוד ביצה אחת בקן של סבכי
וגם בקנים של ציפורים אחרות.

אבל איכשהו הקן לא הצליח להן
והתקבלה רק ערמת אשפה. ממש
צחוק ולא קן. הרוח הראשונה עשתה
פפפ.. והכל התפזר לסביבה.
כל הציפורים האחרות הפסיקו לעבוד
לרגע והתחילו לצחוק. והן צחקו וצחקו
ולא הפסיקו לצחוק.
"אך הקוקייה, הקוקייה" הן צחקו
"אפילו קן היא לא יודעת לבנות. איזו
טיפשונת!"
קוקייה-אמא וקוקייה-אבא נשארו על
העץ ללא קן. וכשלקוקייה-אמא הגיע
זמן להטיל ביצה, לא היה לה קן.
ואז...

*

ואז קוקייה-אמא יחד עם קוקייה-אבא
עפו לקן של הנחליאלי, ושם היא
הטילה ביצה. ואחר כך הן עפו לקן של
קיכלי, וגם שם קוקייה-אמא הטילה

אתם יכולים להגיד שהיא נוהגת כפולשת, שזה חולני. אך בעצם אולי גם הציפורים האחרות אשמות. הן הרי סירבו לעזור לקוקייה לבנות את הקן שלה. ועוד צחקו בקול כאשר היא לא הצליחה לבנות קן יציב. וזה היה לא יפה. אבל עכשיו כבר אין מה לעשות כי הקוקייה התרגלה כבר ולא יכולה אחרת.

*

וזה סיפור הקוקייה. האם כך באמת היה – את זה לא אוכל להגיד לכם. סיפר לי כך ידיד אחד שלי וגם לו סיפר זאת מישהו אחר. והאם מישהו מהם הכיר את הקוקיות ההן – אינני יודעת.

ואחר כך הן התעופפו ביער וקוקייה-אמא אמרה "אין לנו עכשיו צורך לדאוג לצאצאים שלנו, אז נוכל לטייל ביער ולשיר "קו-קו, קו-קו." "אכן כך" ענה קוקייה-אבא, וכך הם המשיכו. אבל כשמהביצים בקעו נחליאלים קטנים, גוזל אחד היה גדול יותר מהאחרים. זה היה גוזל הקוקייה. והוא גדל וגדל ונעשה כל כך גדול וחזק שיכול היה לזרוק מהקן את כל הגוזלים האחרים. והנחליאלי-אמא כל הזמן הביאה לו אוכל ואפילו לא חשדה שאין זה הגוזל שלה. וכך גם קרה סבכי ובמשפחת קיכלי ואצל ציפורים האחרות. ומאז נמשך הדבר והקוקייה מטילה את ביציה בקנים של ציפורים אחרות.